చికిలింత

వెంకట్రాయులుగారి భవనంలో ధనలక్ష్మి మూలుగుతూంటుంది — అని అందరూ చెప్పుకుంటారు. ధనలక్ష్మి మూలుగు సంగతి దైవమెరుగును కాని, నౌకరు రంగడు మట్టుకు — ఆడాపాడా మద్దెలకొట్టా- ఒక్కడే కావడం మూలాన, గంపచాకిరీ చెయ్యలేక ఓపికున్నప్పుడు విసుక్కుంటాడు: ఓపిక లేనప్పుడు మూలుగుతూంటాడు. వాడి మూలుగు రాయలకి అలవాటై పోయింది.

అలవాటుకొద్దీ, ఆ పూట రాయలు రంగడిని పక్కయింటికి వెళ్లి, పత్రిక పట్టుకురమ్మన్నాడు. అలవాటుకొద్దీ వాడు వెళ్లాడు. వట్టి చేతుల్తో తిరిగి వచ్చాడు.

—ఏం?

-వాళ్లు పత్రిక కొనడంమానేశారుట !-

-కారణం ?...

-మన బాధపడలేకట !- మొగంమీద కొట్టినట్టు అనే శాడు, ఆ పెద్దమనిషి !

-ముష్టి అణాపేపరు అడిగి పట్టుకు రాలేని నీవు ఎందుకు పనికివస్తావురా ?-

-ముప్పొద్దులూ మీ యింటపడి మేయడానికి -

-మేయబట్టే,-యింత పోతరం!-

-పోనీండి : పొమ్మంటే పోతాను-

-చేతనైతే పొమ్మనకముందే పోవాలి :

-పోతున్నానుగా-

రంగఁ ఓపిక తెచ్చుకుని, గిరుక్కున వీధి గుమ్మంవేపు తిరిగాడు.

-ఒరేయ్ రంగడూ !- నీ వాలకం చూడగా, అన్న మాట నిలుపుకునేట్టున్నావేంరా?- నీకు యిదేం దుర్బుద్ధిరా?'

రాయడు, కుర్చీలోంచి, కాళ్లుక్రిందపెట్టి లేవడానికి ప్రయత్నం చేశాడు.

ఎదురు గుమ్మంలోకి, ఎవరో అమ్మాయి వచ్చింది. పచ్చగా ఉంది. పది పద్ధెనిమిది ఏళ్ళుంటాయి. మొగాన లక్ష్మి ఓడుతూంది. కట్టుకున్న కోక, తగని దరిద్రగొట్టుగా ఉంది.

ఎవరమ్మాయ్, నీవు ?

పనిమనిషినండి !-

ఎవరింట్లో?

యీ యింట్లోనే.

ఎప్పటి నుంచీ ?–

మీరు ఒప్పుకుంటే ఇప్పటినుంచీ !–

రంగడు, ఉన్న చోటే నిలిచిపోయి, విరగబడి నవ్వాడు.

–మా అయ్యగారిది అదృష్ట జాతకం ! నేను యింతకు ముందే నౌకరీ మానుకున్నాను –

ఏం జీతం సరిగా యివ్వరా ?

అసలు యిచ్చిందెప్పుడు? యిన్నేళ్లాయె, ఎర్రని ఏగాని కళ్ల జూడలేదు.

ఉన్న నౌకరీ ఊడితే, ఈ వయసులో అన్నం ఎట్లా ?

సన్నాసుల్లో కలిసిపోతాను !

మంచి ఆలోచనే !– కలిసిపోగానే నాకో కార్డుముక్క– రాసేయి ! తెరిపి చేసుకుని నేను వచ్చి కలుస్తాను.

రాయుడు, వాళ్ల మాటకు అడ్డం వచ్చాడు.

అమ్మాయ్ ! – నీకు నౌకరీ ఎందుకు ?

ఉద్యోగం పురుష లక్షణం అన్నారు భారత ప్రభుత్వం వారు !

అయితే పోయి వారినే అడుగు.

అడుగుదామనుకున్నాను కాని – అంతలోకే యిది ప్రజా ప్రభుత్వం అన్నమాట జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఏరాయైతే నేం పళ్లూడగొట్టుకునేందుకు ? మీరూ ప్రజలేకదా అని వచ్చాను.

హుఁ- కూత ఘనంగా ఉండే వచ్చిన దోవనే దయ చేయి-

యింతలో రాయల భార్య, నాగమ్మ రంగడిమీద పొల్లు కేక లెట్టుకుంటూ అక్కడికి వచ్చింది.

ఆలా, దుంగల్లే అక్కడ నిలబడిఉంటే కూరేవరు తరుగుతా రనుకున్నావురా !-

-అయ్యగారు !- నేను నౌకరీ మానేశాను లెండమ్మ!-
ఆ నౌకరీ నా కిప్పించండమ్మా! తరగడంలో నేను మొనగాడిని - అని అందుకుంది ఆ వచ్చిన అమ్మాయి !

-నీ వెవరు !-

-అమాయకు లందరూ నన్ను అభం శుభం తెలియని ఆడపిల్లంటారు : ఆడపిల్ల లందరూ అచ్చం - మొగరాయ డంటారు. ఎవ రేమన్నా పడేందుకు ఓపిక లేక,- ఇలా పరుగెత్తు కుంటూవచ్చి యిక్కడ తేలాను.

నీ పేరేమిటి ?

ఇన్నాళ్లూ రోజుకో పేరు : ఇవాళ మీ రేం నామ కరణం చేస్తారో ?

ఇన్నాళ్ళూ ఎలా బ్రతికావ్ ?

'మునుపు తిన్న తాయిల్లాలు మనసులో నెమరేసు కుంటూ ! పండగనాడూ పబ్బంనాడూ, మీలాంటివాళ్ల లోగిళ్ళముందు నిలవబడి, గారెలవేపుడు గుమాయించే గాలి పీల్చుకుంటూ !'

'గాలిపీలుస్తూ బ్రతకమన్టే, కన్నుల పండువుగా వున్నావు మా తల్లీ! కనీ పెంచే వయస్సంతా మా అయ్య గారి పాదాల దగ్గిర గడిచిపోయింది. నిన్ను పెంచుకుంటా నమ్మడూ: దేవుడితోపులో చిక్కని చెట్టుక్రింద, అల్లంతమేర చిమ్ముకుని, ఆ నీడనే పడుందాం: రా అమ్మా—నన్ను కన్నతల్లి చిన్నప్పుడే కన్నుమూసింది. ఆ పేరుని పిలుచుకుంటా?... అచ్చటా ముచ్చటా తీరాలి తల్లీ! కాదనకమ్మా' అన్నాడు రంగడు—మాట కలిపించుకుని—

ముష్టి అణాపేపరు కాగితం అడిగితే లేనివాడివి, ఆడ పిల్లనేం సాకుతావురా అని ధుమధుమలాడాడు రాయడు.

'చూస్తారుగా! రా అమ్మా! రా! అక్కడ నుంచుంటే లాభం లేదు.—అయ్య పెట్టాపెట్టడు, అడుక్కు తినా నివ్వడు' అని అడుగు ముందుకు వేశాడు రంగడు.

రాయడు కుర్చీలోంచి ఒక్కదుముకు దుమికి—

'ముష్టి—నీ పెంపకమేమిటి? నేను పెంచుకుంటాను' అన్నాడు.

అమ్మాయి ఊహుఁ అన్నట్టు తలవూగించింది.

'అంతమాట మీరనరాదు—నే వినరాదు. కనీ పెంచే తల్లి—యింట మహాలక్ష్మల్లే ఉండగా, యీ తలకుమాసిన దాన్ని పెంచుకోవల్సిన అవసరం ఏం వచ్చె? ఏం తాతా? ఈ యింట ఎన్నడూ తోట్టికట్టలా? భోగిపళ్లు పోయలా—ముద్దకుడుము లీయలా,—అన్నెం పున్నెం లేకుండా అంత నిప్పచ్చరంగా కాపురం చేస్తున్నారంటావా, అయ్యగారూ,—

అమ్మగారూ ?___' అని గదమాయింపుగా మనసు చివుక్కుమన్నట్టు—అయ్యో పాపం! - అని వాపోయినట్టు, వీళ్లది ఇలాటి పుటకేమాఅని, విస్తుపోయినట్టు, - భూమ్మీద ఇలాంటి మనుష్యులుకూడా ఉంటారా?_ అని, ముక్కుమీద వేలేసుకున్నట్టు, చెంపపెట్టు పెట్టినట్టు, మృదువుగా అడిగింది.

రంగడు, నోరెత్తాడు: రాయడు, పీక నులుముతానన్నట్టు, ఉరిమిచూసి, చేయిజాపి, పంజావిప్పాడు.

ఆ అమ్మాయి, కనురెప్ప అయినా కదిలించకుండా, రాయడిని పసిపిల్లవాడిని చూసినట్లుచూసి, ఫక్కున నవ్వింది:

'పైకి భీకరంగా ఉండేవాళ్లు - పరమ పిరికివాళ్లు! నిండుకుండ ఎన్నడూ తొణకదు. ఏమీాలేని విస్తరి ఎగిరెగిరి పడుతుంది. అన్నీ ఉన్నది అణిగి ఉంటుంది. ఈ నీతులన్నీ మామూలుగా కాపీబుక్కుల్లో కనబడుతాయే! అయ్యగారు, అంతలెక్కన్నా, బళ్లోకి వెళ్ళినపాపాన పోలేదా -ఏం? ఈ ఉరుములూ మెరుపులూ చూడగా చూడగా యీ యింట కలిమంత లేమి కూడా ఉన్నట్టు ఘట్టిగా స్పష్టమౌతుంది -

ఏం తాతా ?- ఏమిటి వీరికి లోటూ-?'

—'నాకేలోటూ లేదు !' అని రాయడు గర్జించాడు.

'అవునమ్మా - నిజానికి ఏ లోటూ లేదు: బంగారంలాటి కొడుకున్నాడు-'

-ఒరేయ్ రంగడూ ! - వాడి పేరు యీ యింట ఎత్తితే___'

'నాలుక చీలుస్తా నన్నారు. నా కెరికే!– అయ్యా! ఆమాటమీదనే ఉండండి! నాకు రెండునాలిక లున్నాయ్! ఒకటి చీల్చినా ఒకటి మిగుల్తుంది'

'పీక తెగ్గోస్తే—'

'చేతుల్తో సైగచేసి, చెప్పాల్సింది చెపుతాగాని, యింత లెక్క వచ్చినాక, యిక వదుల్తానా! అమ్మడూ, మా ఊళ్లో, మంచివాళ్ళున్నారు. మనసు చంపుకోనివాళ్ళున్నారు. కాని, మా అయ్యడబ్బుకి వెరచి, మా అమ్మ నోటికి వెరచి ఒక్కళ్ళూ ఇదేమని అడిగినవాళ్లే లేరు! నీవు వచ్చి అడిగావు. ఆ భారతం విప్పుతున్నా చూసుకో!— నిజానికి నన్ను నిగ్గదీసి అడిగితే అబ్బాయిగారు యీ యింట పుట్టవలసినబిడ్డ కాడమ్మా! పెద్దలు చేసుకున్న పుణ్యాంకొద్దీ పుట్టాడుకాని. దక్కించుకునే యోగ్యత మాకు లేకపోయిందమ్మా! తరిమేశామమ్మా!'

'అదేం?'

అంతే! మాఅయ్య తీరంతే– 'మూడుతరాలకు సరిపోయే సంపదుంది – నౌకరీ చెయ్యను నాన్నా!' అన్నాడు బిడ్డ!– 'అంతా నా స్వార్జితం – కూచుని మేసేందుకు కాదు–నౌకరీచేయకపోతే – బయటికి నడవరా నాన్నా!' అన్నాడు– అయ్య– అంతే – మాటపడి, ఒక్క నిమిట్ ఈ ఇంట ఉండలా, బిడ్డ! పచ్చిమంచినీళ్లన్నా ముట్టలా! కట్టు బట్టలతో తలాంచుకుని దారిపట్టాడు!'

'ఉహుఁ– నీవు అడ్డం వెళ్ళలేకపోయినావా తాతా!–'

'ఎందుకు అమ్మడూ! బిడ్డకు యీ యమచర వదల కుండాలనా,- బయటికి పోయాడో - బాగుపడ్డాడే'

'బాగుపడ్డా డంటావా'

'ఢంకామీద దెబ్బకొట్టి చెపుతా! ఎంతకలికాలమైనా- ఉన్నాడని నమ్మినవాడికి నిదర్శనం యిస్తూనే ఉన్నాడమ్మా దైవం- ఆ బిడ్డ బాగుపడక - అడవులుపట్టి అల్లాడిపోతే- పట్టపగలు చుక్కలు రాలవూ! మున్నీరు ఏకంగాదూ? భూమంతా వర దేసుకుపోదూ!-'

'ఎక్కడున్నా డంటావ్ ?'

'ఎక్కడున్నా - చల్లగా ఉంటాడు! - బిడ్డకోసం, రోజుకు వేయి మొక్కులు మొక్కుతా - ఒక్క మొక్కన్నా వరం యివ్వదూ?'

ఇంతసేపటికి రాయడికి గొంతు పెగిలింది! 'రంగడూ! నన్ను చంపకురా!-' అన్నాడు! నాగమ్మ కళ్లు ఎర్రబడి, ఉబ్బిపోయినాయి. వచ్చే శోకం, దిగమింగుకుంటూ 'నోరు మూస్తావా లేదా!' అనబోయి, బావురు మంది.

రాయడు, నాగమ్మవంక కొరకొర చూడబోయి కొరమారినట్టు దగ్గి గొంతు రాసుకుని -

'ముష్టివాగుడు కట్టిపెట్టి పడుంటావా లేదా? వెధవ బెదిరింపులూ నీవూను! ఇదిగో అమ్మాయ్! వాడి వాగుడుకు దరీ అంతూ అంటూ ఉండదు కాని - వినిపించుకోక! ఉండా లని వచ్చావు కదా - ఉండిపో - ఏం - అలా చూస్తావేం?- నిన్నేం పస్తులుంచం లే___బంగారం మేపలేంగాని, కలో గంజో

మాతోబాటు తాగుతూ పడుండు! పో - లోపలికి వెళ్లి - తల దువ్వకొని బొట్టూ కాటుకా పెట్టుకుని అమ్మగార్ని అడిగి మరోకోక కట్టుకో!'

రాయడు యీ మాటలంటూనే పైపంచ బుజాన గిరవాటు వేసుకొని వీధిలోకి చక్కా-బోయినాడు.

'అయ్యగారికి ఊష్ణం వచ్చిందేమో నమ్మా! లేకుంటే యింతమంచిగా, యింత యీవిగా మాట్లాడటమే!-' అని రంగడు కసుకుకున్నాడు. నాగమ్మ నవ్వింది.

'అమ్మాయ్! నీ పేరేమిటే!' అని చనువుగా అడిగింది.

'మీా కే పేరు యిష్టం?'

'మా అమ్మపేరు భావమ్మ. ఆ పేరు ఆడపిల్ల పుడితే పెట్టుకుందా మనుకున్నా- నా నొష్టను రాయలా...'

'పోనీ మనవరాలికి పెట్టుకోవచ్చునుగా!'

నాగమ్మ- కుమిలిపోయింది. ఆపిల్ల చప్పున ఆమె కాళ్లు పట్టుకుని- 'ఎన్నడూ నోరెత్తనమ్మా మనసు నొప్పించ నమ్మా!' అంది!

నాగమ్మ, పిల్లదాని తల నిమురుతూ 'నిన్నేమని పిలవనే?' అంది!

'పిల్లా!'

... ...

రోజులు గడచి పోతున్నాయి- పిల్ల గుణగణాలు చూసి, నాగమ్మ, నీ కుల మేమని అడగలా! యింటి పెత్తనం

అప్పగించింది. యివతల చెంబు అవతల పెట్టనీయకుండా, నాగమ్మను కూచోపెట్టి పిల్ల, ఆరిందాగా యిల్లు దిద్దుకు పోతూంది.

పిల్ల, రోజుకో కథ చెప్పకలదు. పూటకో పాట పాడ కలదు! రాయుడు కథలంటే చెవికోసుకుంటాడు. నాగమ్మ పాటలు వింటూ అన్నంనీళ్ళూ మరచిపోతుంది.

సంక్రాంతి వచ్చింది.

పిల్ల తలంటి నీళ్ళు పోసుకుని నాగమ్మ పట్టుబలవంతాన, ఒకటో అరో సరుకు పెట్టుకుని, యింట మహాలక్ష్మల్లే తిరుగు తూంది. చిటికలో పంచభక్ష్య పరమాన్నాలూ తయారు చేసింది. వడ్డించాను రమ్మంది పదిగంటలకల్లా.

రాయుడు పడమటింట్లోకి వచ్చి కూర్చుని, పక్క విస్తరి చూసి 'అది ఎవరికి?' అన్నాడు.

'తండ్రిపక్క ఎవరు కూర్చుంటారు?'

రాయుడు తెల్లబోయి చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

'కలుపుకోండి, నెయ్యి వడ్డిస్తాను— పండగనాడన్నా మూరు విస్తరి వేయాలి కదా. కోపంవస్తే ముఖం కండలు చించుకుంటాం గాని, అనుబంధాలు కోసేసుకోగలమా? పాపం. ఎక్కడున్నాడో, ఏంచేస్తున్నాడో, తిన్నాడో లేదో మీ అబ్బాయి. పోన్లెండి, చెప్పినమాట వినకుండా శలించి పోయినవాడిని మీరేం చేయగలరు? పక్కన వున్నట్టే భావించుకుని—పప్పూ బువ్వా తింటే కొంత మనశ్శాంతి!'

రాయఁడు అన్నంమీంద వేసిన చెయ్యి వెనక్కి లాక్కొని, అంత ఎత్తున ఎగిరిపడి – 'పోఁ బయటికి పోఁ' అని అరిచాడు! నాగమ్మ, పరుగునవచ్చి, పిల్లను కౌగలించుకుని, 'నీవు పోతే నూతులో పడతా!' అంది.

రాయఁడు గది తలుపు బిడాయించుకుని ముసుగెట్టు కున్నాడు. పిల్ల, ఒకసారికి పదిసార్లు, గుమ్మంలో నుంచుని బ్రతిమాలింది. ఉలకలా– పలకలా!

నాగమ్మ – పిల్ల, కనపడీ కనపడటంతోనే బావురు మంటోంది.

రంగడుమట్టుకు డొక్కలు దించుకుపోతున్నా గుక్క చెల్లగా గుక్కెడు మంచినీళ్లు త్రాగుతూ 'నా సామిరంగా! యిన్నాళ్ళకు, నా కళ్లు చల్లబడ్డాయి అమ్మడూ!'

అని జపం చేస్తున్నాడు.

ఒంటిగంట అయింది.

మబ్బేసింది. ఒక చినుకు పడ్డది.

అబ్బాయి వచ్చాడు. 'అమ్మా!'... అన్నాడు. నాగమ్మ దిక్కులు దద్దరిల్లి పోయేట్టు ఆవురుమంది. రంగడు చిందులు తొక్కుతున్నాడు. రాయఁడి గదితలుపు బద్ద లయ్యేట్టు మోగించాడు.

రాయఁడు తలుపుతీశాడు.

బిడ్డ తండ్రిని పలుకరించాడు.

ఏమీ జరగనట్టు, ఏమీ ఎరగనట్టు, యిల్లువిడిచి పోనట్టు, కలతలే లేనట్టు – క్షణంలో కలసిమెలసి పోయాడు.

అందరూ భోజనం చేశారు.

తల్లి కొడుకును దగ్గిర కూర్చోబెట్టుకుని లక్ష ప్రశ్నలు వేసింది. ఒక్క దానికీ సమాధానం చెప్పకుండా 'ఆ పిల్ల ఎవ రమ్మా' అని అడిగాడు.

'పనిమనిషిని!' అని పిల్ల నదురూ బెదురూ లేకుండా జవాబు చెప్పింది.

'అలా అనుకుంటే మా కళ్ళుపోతయ్. ఎవరోఏమో, అడిగినా చెప్పదు. ఓ నాడు వచ్చింది. ఉండిపోయింది: నాతల్లే చేసేది - మళ్ళీ, యీ పిల్లే చేస్తూంది నాకు పోషణ! మన యింటికి లక్ష్మి వచ్చిందిరా నాయనా!' నా తండ్రిని నాకిచ్చిందిరా తండ్రీ!'

'ఏమండీ! ఆమాటుమటుకు అనద్దు! మాటమీ దుండటం మొగసిరికాని, బింకాలు కొట్టిపోయి బిక్కమొగం వేసుకురావడం యిదేం ప్రజ్ఞ! అయ్యగారికి తగ్గకొడుకే!' అందిపిల్ల!

'గడుసుది లాగుందమ్మా!' అన్నాడు బిడ్డ!'

'గడుసో ముడుసో! మీఅయ్య కళ్ళు తెరిచింది. అందుకు సంతోషించు!' అన్నాడు రంగడు.

'అమ్మాయ్! నీకు పెళ్లిఅయిందా?' అన్నాడు రాయడు, ఉన్నట్టుండి.

'కాకపోతే_'

'మాం వాడిని నీకిచ్చి చేస్తాను!'

పిల్ల నవ్వింది.

'చేసుకోగా చేసుకోగా యీ అడ్డాలపాపణ్ణే చేసుకోవాలా? నేనే చేసుకుంటే–నాకు తాళికట్టేవాడు నాన్నకు వెరవనివాడు కావాలి!'

'మావాడు అంతేనమ్మా! నన్నూ నాడబ్బునూ కాలి క్రింద కట్టి చక్కా పోయినాడు.'

'పోయినవాడు పోకుండా తలవంచుకు వెళ్ళిన త్రోవనే మళ్లీ దయచేశాడు కద! ఇక బుద్ధివచ్చింది. మీ చెప్పు చేతుల్లో ఉంటాడు. ఏరినపిల్లను కట్టుకుంటాడు. పెళ్ళానికి కానీ మల్లెపూవులు కావాలన్నా మీకు ప్రాధేయపడతాడు. అంతేనా – ఏమండోయ్, ఇలాటివాణ్ణి కట్టుకునేందుకు, ఆడపిల్లలు కానీకి మూడు చొప్పున బజారులో చవగ్గా దొరకడంలేదు. నా ఎరికలో, మీవాడికి– పెళ్ళిఅయ్యేయోగం లేదు–' అని గట్టిగా గదమాయించింది–పిల్ల!–' లక్షరూపాయలిచ్చి – కట్ట బెట్టినా– నా కక్కర లేదు.' అని రెట్టించింది.

'అమ్మా!– అమ్మా!– అంతమాటనకమ్మా! నాబిడ్డ గుణగణాలు నీకు తెలియవమ్మా! కోటిలో ఒకడమ్మా?' అని బ్రతిమాలింది, నాగమ్మ. అంటూ చప్పున కాళ్లు పట్టుకోపోగా, పిల్ల ఎగిరి, పక్కకు గంతేసి___

"అత్తయ్యా" అంది. నాగమ్మ– తెల్లబోయింది. బిడ్డ– ఫక్కున నవ్వాడు.

రాయడు– ఊఁ– ఊఁ అని మూలిగి, బిడ్డవంక చూసి– అంతే___? అన్నాడు.

"మీా కోడలన్నమాట!" అన్నాడు బిడ్డ.

రాయుడు వినీ వినడంతోనే- ముఖకవళిక మార్చాడు-

'ఉహు- యిదా నీ ప్రతాపం !- ఎలా పోషిస్తావురా-'

"మనకా బాధలేదు నాన్నా !- ఈ పిల్ల పోషణలో ఉన్నాను—"

'ఉహు !- అత్తవారు స్థితిమంతులన్న మాట—'

'కాదండీ మామగారు- మీాతో పోలిస్తే గర్భ దరిద్రులు ! - అల్లుడికో వేయి రూపాయలు జీతం - దాంతో, ఏదో ఓపూట తినీ, ఓపూట తినకా-" పిల్ల నవ్వేసింది—

"ఆఁ-ఆఁ- అంత వాడివైనావటరా నాన్నా !-"అంటూ రాయుడు కొడుకుని కౌగలించుకునేందుకు ఉద్యుక్తుడైనాడు-

బిడ్డ- ఒక అడుగు వెనుకకు వేసి- 'ఆగు !- నీకు ఆ అర్హతలేదు-' అన్నాడు - రాయుడు ఎంతో చిన్నబుచ్చుకున్నాడు-

'అదేమిట్రా నాయనా !'అని అతి దీనంగా అన్నది నాగమ్మ !-

పిల్ల- అత్తగారి దగ్గరకు చేరి రహస్యంగా-

'మరేం లేదు అత్తయ్యా ! మీా అబ్బాయిది చంక వేసుకునే యీాడు కాదుగదా ! మరి, రేపో మాపో- మన వణ్ణికని - పిల్ల సిగ్గు పడ్డది !-

నాగమ్మ - ఎగిరి గంతేసి నీ కడుపుడకా!' అంది !.

రాయుడు- ముఖం చిట్లించుకొని బిడ్డతో 'ఒరేయ్- నీకు పిన్నంతరం పెద్దంతరం లేదురా - నా కోడలుచేత నాకు బుద్ధి చెప్పిస్తావుట్రా- కానీ- నీకూ- యిదే-.'

'అదృష్టం పడుతుంది !-'అని రంగడు పూర్తిచేశాడు.

★